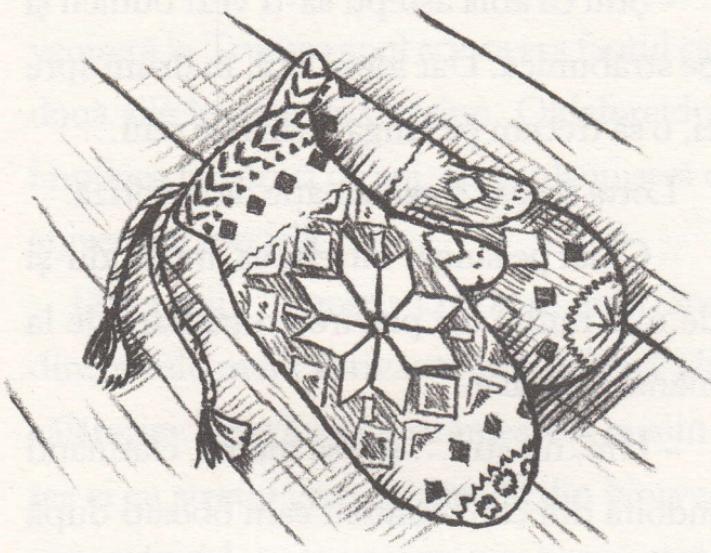

Libris Holly Webb
Respect pentru oameni și cărți

FETIȚA CARE IUBEABA RENII

CAPITOLUL UNU

D e pe locul din față, unchiul Tomas întoarse capul spre Lotta.

– Știu că abia aștepti să-ți vezi bunicii și pe străbunica. Dar ideea e că, în drum spre ei, o să trecem pe lângă ferma de reni...

Lotta scoase o exclamație de surpriză.

– Chiar pe lângă? întrebă ea, mutându-și de mai multe ori privirea rugătoare de la mama la tatăl ei.

– Hm, nu știu... spuse mama, clătinând îndoită din cap. Suntem cam obosiți după zbor. Iar Mormor, Morfar și Oldeforeldre cred că abia așteaptă să ne vadă acasă.

Respect pentru autori și românaști
Lotta încuviință din cap, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Era prima ei călătorie în Norvegia, și, cu toate că bunicii – cărora le spuneau după numele lor norvegiene, Mormor și Morfar – fuseseră de mai multe ori în vizită la ei, la Londra, pe Oldeforeldre n-o cunoscuse niciodată. Străbunica ei era prea slăbită ca să facă un drum atât de lung, dar Lottei îi plăceau foarte mult con vorbirile lor la telefon. Unul dintre motivele pentru care veniseră la Tromsø anul acesta era faptul că, două zile înainte de Crăciun, Oldeforeldre împlinea nouăzeci de ani, iar ei plănuiseră o aniversare specială.

Dar renii... Pentru Lotta, ei erau una dintre cele mai captivante ingrediente ale călătoriei. Imaginea lor se amesteca în mintea ei cu stratul gros de zăpadă din Norvegia, cu frigul, cu atmosfera uimitoare, atot-prezentă, a sărbătorilor de iarnă. Până și

Respect pentru oameni și sărțiști
aeroportul din Tromsø era întesat de minunate podoabe de Crăciun. Și, de îndată ce păsise afară, Lotta inspirase aerul proaspăt, înghețat, și se simțise dintr-o dată și mai emoționată – dacă se putea așa ceva.

De când se știa, mama ei îi spusese tot felul de istorioare despre Oldeforeldre și reni. Erau poveștile ei preferate de seară. După ce mama îi lua la rând un teanc de cărți ilustrate, Lotta cerea întotdeauna o ultimă poveste – „una adevărată, cu Erika și renii“.

Erika era străbunica ei, care în copilarie trăise împreună cu părintii în pădure. Familia ei făcea parte din neamul saami, al crescătorilor de reni. Uneori Erika dormea într-un cort, pe care părintii ei îl strângeau a doua zi dimineața și-l cărau pe o sanie. Cutreierau cu renii lor platoul și regiunile înalte din comitatul Finnmark, în nordul extrem al Norvegiei, și Erika se suia în

Respect pentru oameni și cărți

sanie când era prea obosită să meargă sau să schieze. Era o viață mult mai interesantă decât să locuiesti într-o casă obișnuită și să te duci la școală în fiecare zi. În sufletul ei, Lotta o numea pe Erika „fetița cu renii“. Acum abia aștepta să-o întâlnească.

Dar abia aștepta să întâlnească și renii. Văzuse în aeroport două machete, în mărime naturală, și pe lângă ei o mulțime de spiriduși haioși despre care unchiul Tomas îi spusesese că se numeau în norvegiană *nisse*. Erau niște făpturi speciale din folclorul norvegian, îi explicase el, și Mormor avea o sumedenie care-i împodobeau casa. Erau foarte drăguți, fără îndoială, dar Lotta își dorea pur și simplu să vadă un ren adevărat. Citise despre ei și încercase să afle mai mult despre cum fusese viața lui Oldeforeldre într-o familie de crescători de reni.

Dar nu era același lucru ca atunci când ve-deai animalele pe viu.

— De fapt, a fost ideea lui Oldeforeldre să ne oprim la fermă, relua Tomas. Zicea că a vorbit cu Lotta la telefon și copila era entuziasmată de reni: i-a pus o grămadă de întrebări. Și că Lotta ar înțelege mult mai bine povestile pe care a trebuit să i le spună dacă ar face mai întâi cunoștință cu renii.

Mama fetiței râse.

— În regulă, atunci. Nu prea cred că avem de ales; suntem între ciocan și nicovală. Am impresia că Lotta e mai încântată să vadă renii decât pe bunicii ei.

Fetița se îmbujoră la față.

Respect pentru oameni și cărti

– Ba nu! Abia aștept să-i văd și pe unii,
și pe alții!

– Bun. Atunci ne oprim la fermă. Dar,
Lotta, să știi că nimeni din familia noastră
nu mai crește renii aşa cum se creșteau pe
vremea lui Oldeforeldre, adăugă unchiul
Tomas. Aslak, tatăl meu, conduce ferma,
dar își hrănește renii, nu-i mai lasă să um-
ble sălbăticiti.

Lotta dădu aprobator din cap.

– Bănuiesc că nimeni nu mai călătorește
cu renii astăzi, spuse ea puțin întristată.

– E o viață grea, zise unchiul Tomas
dând din umeri. Dar sunt familii care mai
fac lucrul asta. Atâta că nu mai folosesc să-
nii, ci snowmobile. Ei, dar uite c-am ajuns!
Aici trebuie să cotim.

Suci de volanul jeepului și intrără pe un
drum care se desprindea din șoseaua prin-
cipală, urcând o pantă abruptă și trecând

printre niște porți uriașe. Pe ele se vedea un indicator, dar Lotta nu pricepu ce scria.

Mama ei îi vorbea în norvegiană și ea înțelegea un pic, dar cititul i se părea mai greu.

Coborără cu toții din mașină, și Lotta se bucură că avea noua geacă roșie – o cumpărase dintr-un magazin sport și era groasă, vătuită, pentru schi. Mama îi spusese că vechea ei geacă n-ar fi fost suficient de călduroasă pentru iarna norvegiană. Chiar și aşa, Lotta se trezi că tremură în timp ce-și punea mănușile cu un deget. I le trimisese Mormor, când aflase că familia Lottei se hotărâse să-i viziteze de Crăciun, spunându-i că zăpada se depuse-se deja în strat gros și că aici avea nevoie de mănuși serioase. Lottei îi plăcea foarte tare fulgul alb de zăpadă împletit pe fundul lânii roșii.

– A, ati venit!

Respect pentru cărțile și cărții
Un bărbat uriaș, ca un urs, cu o barbă
deasă castanie, ieșise din casă și le venea
grăbit în întâmpinare. Ah, micuța Lotta!
O îmbrățișă – și era atât de mare, că ne-
potica se simți ridicată de la pământ. Mai-
că-mea zice că și tu ești o fetiță a renilor și
că trebuie să îți-i arăt neapărat.

Mama lui era chiar Oldeforeldre, își
dădu seama Lotta.

– Da, vă rog! spuse ea sfioasă.

Bărbatul vorbea o engleză excelentă,
deși oarecum lentă și cu accent.

O luă de mâňă – și mănușa ei de copil
păru minusculă în mănușa lui uriașă, de
blană – și-i conduse spre un grajd care fu-
sese construit pe o latură a casei.

– Am doi reni aici, le explică el. Amân-
doi șchioapătă puțin, aşa că au fost aduși
înăuntru până își revin.

Respect pentru deschidere. Deschise ușa cu grijă, și dinăuntru răzbături foșnete: doi reni se ridicară în picioare în boxele lor.

Lotta se dădu înapoi, surprinsă – cine știe de ce, nu se așteptase să fie atât de mari! Dar apoi zâmbi fericită.

– Ah, sunt atât de frumoși! murmură ea.
Pot să... pot să pun mâna pe ei?

– Da, pentru că ei doi sunt aproape complet domesticiți. Eu le-am dat de mâncare de când sunt aici, aşa că s-au obișnuit cu mine. Uite-aici! Aslak răsturnă câteva gustări concentrate în mâna înmănușată a Lottei. Dă-le câteva!

Renii pufniră nerăbdători, căci simțiseră mâncarea, și se lipiră de gard, adulmecând.

Lotta întinse mâinile cu oarecare temă, dar renii îi luară gustările din palme cu mișcări neașteptat de blânde.

